

Eerder verscheen: Simson, de nazireeër Gods

Ds. J.A. Weststrate
Simson, de eenzame strijder
© B.V. Uitgeverij De Banier, Apeldoorn 2016
Omslagontwerp en vormgeving: A. Bloemert
Foto op omslag: Jan en Casper Luyken, Amsterdam Museum
ISBN 978 94 6278 3362
NUR 700-016

www.debanier.nl

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd,
opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of
openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen
of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande
schriftelijke toestemming van de uitgever.

Simson, de eenzame strijder

Ds. J.A. Weststrate

Inhoud

Voorwoord	11
1. Simson wreekt zich rechtvaardig aan de Filistijnen <i>Toen zeide Simson van henlieden: Ik ben ditmaal onschuldig van de Filistijnen, wanneer ik aan ben kwaad doe.</i> Richteren 15:3	13
2. Simson geroepen om Israël te verlossen <i>En zij bonden hem met twee nieuwe touwen en voerden hem op van de rots.</i> Richteren 15:13b	30
3. Simson te Lechi <i>Daarom noemde hij haar naam: De fontein des aanroepers; die in Lechi is tot op dezen dag.</i> Richteren 15:19b	46
4. Simson, een richter Gods, die ook zondaar bleef <i>En hij richtte Israël in de dagen der Filistijnen twintig jaar. Simson nu ging heen naar Gaza; en hij zag aldaar een vrouw die een hoer was, en hij ging tot haar in.</i> Richteren 15:20-16:1	61
5. Simson en Delila <i>En het geschiedde daarna, dat hij een vrouw lief kreeg aan de beek Sorek, welke naam was Delila. Toen kwamen de vorsten der Filistijnen tot haar op en zeiden tot haar: Overreed hem, en zie waarin zijn grote kracht zij en waarmede wij hem zouden machtig worden, en hem binden om hem te plagen; zo zullen wij u geven, een iegelijk duizend en honderd zilverlingen.</i> Richteren 16:4-5	77
6. Delila spant strikken om Simson te vangen <i>Delila dan zeide tot Simson: Verklaar mij toch, waarin uw grote kracht zij.</i> Richteren 16:6a	93

7. Simson verklaart het geheim van zijn grote kracht <i>Zo verklaarde hij haar zijn ganse hart.</i> Richteren 16:17a	109
8. Simson vernederd door zijn vijanden, maar opgezocht door de Heere <i>Toen grepen hem de Filistijnen en groeven zijn ogen uit; en zij voerden hem af naar Gaza en bonden hem met twee koperen ketenen, en hij was malende in het gevangenhuis.</i> Richteren 16:21	126
9. Simsons overwinnend sterven <i>En de doden die hij in zijn sterven gedood heeft, waren meer dan die hij in zijn leven gedood had.</i> Richteren 16:30b	145

Voorwoord

Met de verschijning van deze preken ligt het tweede gedeelte over het leven van Simson voor ons. Een leven vol strijd en verlossing. Niet alleen in een uitwendige strijd tegen de Filistijnen, maar ook in de inwendige strijd tegen de oude mens.

Deze predicaties mocht onze geliefde herder en leraar, ds. J.A. Weststrate, uitspreken in onze gemeente te Pretoria.

Bevindelijk en eenvoudig wordt onze diepe val in Adam erin aangetoond en zien wij dat wij zo vaak in eigen kracht denken alles te kunnen doen. Alhoewel Simsons latere leven niet navolgenswaardig was, mogen wij ons niet verheffen boven hem, want 'hij die meent te staan, zie toe dat hij niet valle'.

Simson kwam zijn nazireeërschap te verachten en werd daarin gestraft. Zijn beide ogen werden uitgegraven en hij ging blind de gevangenis in. Een eenzame strijder, die eenzaam was in zijn blindheid, kwam terecht op een eenzame plaats in de gevangenis. Zijn blindheid tekent ons aller staat van nature, blind voor onze gevallen doodstaat. Blind ook voor de ketenen waarmee wij gevangengehouden worden door de boze. Blind, voor onze blindheid ...

Aan het einde van zijn leven mocht Simson weer op de rechte plaats eindigen en mag ook hierin weer naar voren komen dat de Heere Zijn kinderen niet zal verlaten, al hebben zij het soms weleens zwaar verzondigd. Simson mocht als overwinnaar in de Heere, in de Heere sterven en verlost worden van de oude mens.

Dat de Heere deze predicaties zou willen zegenen aan onze harten, tot ontdekking en bekering van verloren zondaren en tot troost voor Zijn strijdend volk op aarde.

De kerkenraad van de gereformeerde gemeente in Nederland te Pretoria, augustus 2016

1

Simson wreekt zich rechtvaardig aan de Filistijnen

Zingen: Psalm 68:1
Schriftlezing: Richteren 15:1-8
Zingen: Psalm 32:2 en 5
Zingen: Psalm 2:6
Zingen: Psalm 18:9

Geliefde gemeente,
De tekstwoorden hebben we zojuist horen voorlezen: Richteren 15:1-8. We lezen u nu alleen vers 3:

Toen zeide Simson van henlieden: Ik ben ditmaal onschuldig van de Filistijnen, wanneer ik aan hen kwaad doe.

We schrijven boven onze overdenking: *Simson wreekt zich rechtvaardig aan de Filistijnen*. We zullen zien dat Simson hier als richter ontwaakt. Aan het eind van de preek zullen we horen dat hij eronder mag buigen dat hij een eenzame strijder is.

We staan stil bij twee gedachten:

1. Hij werd eerst gedreven door het vlees. We lezen dat in de verzen 1 en 2;
2. Daarna werd hij gedreven door de Geest. U vindt dat in de verzen 3 tot en met 8.

1. Hij werd eerst gedreven door het vlees

In de eerste serie overdenkingen over Simson, de nazireeër Gods, zijn we geëindigd op het moment dat de bruiloft had plaatsgevonden in Timnath. We hebben gehoord hoe Simson bedrogen werd door zijn wettige vrouw. Zij ontfoetselde hem het antwoord op het raadsel dat Simson had opgegeven. Zij wilde niet dat de Filistijnen

zouden verliezen. Aan het eind van de bruiloft was Simson een gebroken, teleurgesteld man. Toornig verliet hij zijn vrouw. Op die bruiloft is de Heere Simson tegengekomen in zijn zondige weg. Het huwelijk dat hij aanging met die Filistijnse was niet naar het Woord des Heeren. Simson is weggegaan van zijn vrouw. Wat een onderscheid met de meerdere Simson, Christus. Wat een onderscheid met Hem Die nooit Zijn Kerk, Zijn bruid zal verlaten. Ook al zondigt zij dagelijks tegen Hem. Ook al loopt zij dagelijks van Hem weg. Christus heeft een onuitblusbare liefde tot Zijn Kerk. Hij zegt tegen haar: 'Ook al hoereert u van Mij af, Ik zal u nooit begeven, en Ik zal u nooit verlaten.'

De aardse Simson verliet zijn vrouw wel. Dat mocht niet. Zij was zijn wettige vrouw. Hij had moeten buigen onder het kruis dat hij zichzelf had opgelegd. Hij sloot vriendschap met de Filistijnen. Maar uit genade kwam de Heere hem op een pijnlijke wijze tegen. Dat doet de Heere nog bij Zijn kinderen als ze tegen beter weten in in zondige wegen gaan.

Simson is teruggekeerd naar zijn ouders, die in Zora woonden. Daar heeft hij rust mogen vinden in het ouderlijk huis. Ze hebben Simson niet verstoten toen hij weer tot hen kwam. Hij heeft rust gevonden bij twee kinderen van God. Hij zal zijn teleurstelling gedeeld hebben met zijn ouders. Kinderen, als jullie tegenslagen hebben te verwerken, op school of op het werk, deel het met je ouders of met je vrienden. Hoe meer je je zorgen deelt, hoe meer je het mag verwerken. Hoe makkelijker de boosheid weggaat.

Als Simson enkele dagen thuis is, gaat zijn vlees weer branden. We lezen in vers 1: 'En het geschiedde na sommige dagen, in de dagen van den tarweoogst, dat Simson zijn huisvrouw bezocht met een geitenbokje.' Hij ging terug naar Timnath. We lezen niet dat hij als een schuldige wegging bij zijn ouders. Hij beleed geen schuld aan de Heere over de gangen die hij gegaan was. We lezen niet dat hij als een schuldenaar naar zijn wettige vrouw toeging. Hij had haar immers niet mogen verlaten. We lezen ook niet dat hij onderweg naar de leeuw ging, die er waarschijnlijk nog steeds lag. Het was immers slechts enkele dagen later. Hij had geen begeerte om honing uit de dode leeuw te eten. Hij had geen begeerte om de daden des Heeren te herdenken, hoe hij in het geloof de leeuw mocht verscheuren.

Daar mocht hij met de dood voor ogen, met een lege hand van het geloof, de krachtige Held ter hulpe aangrijpen. Keer op keer is het weer 'door de dood tot het leven'. Simson is voorbijgegaan aan de grote daden des Heeren. Hij is niet op zijn knieën neergevallen onderweg naar Timnath. Waarom niet? Wel, hij werd gedreven door het vlees. En als we gedreven worden door het vlees, dan is er geen plaats voor de werkingen van de Heilige Geest.

Hoe weten we dat Simson gedreven werd door het vlees? Het staat in Gods Woord. We lezen in vers 1 dat Simson zijn huisvrouw bezocht met een geitenbokje. Wat wil dat zeggen? In het Oude Testament was het een teken van wellust als een man met een geitenbokje naar zijn vrouw toeging. Kijk maar hoe Juda naar Thamar ging, van wie hij dacht dat zij een publieke vrouw was. Hij ging naar haar met een geitenbokje in zijn handen. Wat zien we? Simson gaat af naar Timnath. Opnieuw regeert het vlees over het ambt.

Wat zien we nog meer? Dat de Kerk des Heeren en Gods knechten onverbeterlijke zondaren zijn. Juist bij Gods knechten zien we die zonde zo'n ontzaglijk geweld doen. Als zij niet tegen die zonde strijden, dan regeert het vlees, en dan ligt de Geest eronder. De Kerk leert dat het onmogelijk is om de oude mens te doden. Als de Heere niet keer op keer de Eerste zou zijn, was het verloren voor de ganse Kerk. Ambtsdragere, wat zien we? Dat de Heere Simson opnieuw zal tegenkomen. Simson is Gods richter. Hij heeft hem uitgestoten in Zijn wijngaard om te strijden tegen de Filistijnen. Het is naar Gods Goddelijke raad. Wij kunnen zondigen en ons laten regeren door het vlees, maar de Heere zal Zijn raad vervullen. Hij zal het vlees van Simson er pijnlijk tussenuit slaan. De Heere zal het vlees ertussenuit slaan bij Simson, die met het geitenbokje in zijn handen naar Timnath gaat.

In gedachten zien we Simson staan in Timnath voor de deur van het huis van zijn schoonouders. Hij zegt: 'Laat mij tot mijn huisvrouw ingaan in de kamer.' Dat is wat geweest voor zijn schoonvader. Die man zal totaal verbijsterd geweest zijn. Is Simson daar, die zijn wettige vrouw opeist? Hij zal gedacht hebben: Ik kan haar niet meer geven, want ik heb haar weggegeven aan een ander! Daarom lezen we ook: 'Maar haar vader liet hem niet toe in te gaan.' Simson wordt

de deur gewezen. Wat zal dat een slag voor Simson geweest zijn.

'Want haar vader zeide: Ik sprak zeker, dat gij haar ganselijk haattet; zo heb ik haar aan uw metgezel gegeven.' Deze vader was geen schuldenaar in eigen ogen, terwijl hij op een oneerlijke wijze de vrouw van Simson aan zijn metgezel had gegeven. Die vader probeert zich er met list en bedrog uit te draaien. Daardoor is hij een instrument van satan. Hij zegt: 'Ik sprak zeker, dat gij haar ganselijk haattet; zo heb ik haar aan uw metgezel gegeven.' Maar haten is iets anders dan boosheid. Simson is vertoornd weggegaan. Toorn is iets wat bovenkomt in een opwelling. Haat is iets wat in het diepste van het hart leeft.

De vader misbruikt de toorn van Simson door te zeggen: 'Ik dacht dat gij haar haatte.' De vader maakt Simson de schuldige van dit alles. Vreselijk als u anderen schuldig maakt over zonden die u zélf hebt gedaan. Dat u anderen de schuld geeft van de ellende waarin u uzelf hebt gebracht. Kent u dat, gemeente? Of bent u zelf de schuldige? Kinderen, hoe is dat met jullie? Wijzen jullie altijd naar de ander als je in moeilijkheden komt? Of heb je weleens mogen getuigen: 'Ach, Heere, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor U. Ik ben de schuldenaar!' Dat we altijd een ander de schuld geven is een oude zonde. Die zien we al in het paradijs, meteen na de val. Wat zei Adam? 'De vrouw die Gij mij gegeven hebt.' Adam gaf Eva de schuld. En Eva gaf de slang de schuld. Ten diepste geven we de Heere de schuld als we de ander de schuld geven.

Maar er ligt nog iets anders in. Als Simson voor zijn schoonvader staat, krijgt hij zichzelf terug. Vaak krijgen we de zonde die we zelf bedrijven terug. Want Simson was ook niet als schuldige naar Timnath gegaan. En als we niet eerlijk gemaakt worden voor de Heere zullen we *nooit* schuldenaar zijn. Als we niet eerlijk gemaakt worden door de Heere en zelf geen schuldenaar worden, weet u wat we dan doen als we door anderen als schuldige worden aangewezen? Dan worden we vertoornd. Alleen als God ons schuldig en eerlijk maakt, zullen we het gaan belijden:

'k Bekend', o HEER', aan U oprecht mijn zonden;
'k Verborg geen kwaad dat in mij werd gevonden.
Maar ik beleed, na ernstig overleg,
Mijn boze daân ...

Als God u eerlijk raakt en u in de schuld zet, gaat u niet de ander aanklagen, maar uzelf. Dan gaat u God vrijpleiten. Voor de deur in Timnath staan twee mensen. De een is een geroepen kind van God die van het spoor van God af is. De ander is een heiden. Beiden zijn ze schuldig, maar belen willen geen schuldenaar zijn.

Wie staat er nog òer aan die deur? De satan! Hij is er ook. Hij probeert te verhinderen dat Simson als richter de Filistijnen zal verslaan. Satan probeert alles om te verhinderen dat Simson zal aanvragen Israël te verlossen. Satan weet de zwakke plekken van Gods kinderen en knechten. Hij grijpt Simson in zijn boezemzonde. De vader van zijn weige vrouw is instrument in handen van satan, want hij zegt: 'Is niet naar kleinste zuster schoner dan zij? Laat zij u toch zijn in plaats van haar.' Het vrouwelijk schoon was een zwakke plek van Simson. Hie biedt de schoonvader van Simson zijn jongste dochter aan, die nóg schoner was dan zijn oudere dochter. Het is een *duivels* voorstel.

Satan probeert hie de wellustige hartstochten van Simson aan te wakkeren. Hij probeert de boezemzonde aan te wakkeren. Maar ook hier krijgt Simson zichzelf terug. Hoe had hij niet tegen zijn lieve godvrezende ouders gezegd – nadat ze hadden geprobeerd om hem van het huwelijk te houden: 'Neem mij die, want zij is bevalig in mijn ogen.' Ontoed het, satan weet nooit wat we *denken*, dat weet alleen de Heere. Maar satan *hoort* wel onze woorden. Satan *ziet* wel onze daden, onze gebaren, onze lichaamstaal. Dat zal hij gebruiken op zijn manier om de mens te doen zondigen. Zo zal hij altijd proberen Gods kinderen van de Heere af te trekken. Hij zal proberen om Gods knechten in het openbaar te laten zondigen, opdat hun mond gesperd zou worden. Paulus zegt: 'Zijn listen zijn ons niet onbekend'

In onszelf zullen we nooit staande kunnen blijven tegen de verzoeking van satan. We zijn ieder moment tot hinken en zinken gereed. Wij allemaal, u als gemeente, wij als ambtsdragers. We kunnen in onszelf geen moment staande blijven. Als we dat zien, gaat de noodkreet weleens naar boven: 'Bewaar mij toch, o alvermogen God. In mij is geen macht tegen deze grote menigte, maar mijn ogen zijn op U. Van U alleen kan mijn hulp en bijstand komen.'

Maar dan gebeurt er een wonder bij die deur. Wij zouden denken dat Simson, gedreven door de begeerte, gedreven door het vlees, zal ingaan op het voorstel van zijn schoonvader. Maar Simson wordt bewaard door de Heere.

Ik ontmoette eens een oud kind van God. Hij was veertig jaar getrouwd. Zijn vrouw was van hem gescheiden van tafel en bed. Weet u waarom? Omdat God in zijn leven was gekomen. Omdat hij begeerde de Heere te dienen, nadat hij een goddeloos leven had geleid met zijn vrouw. Toen God hem bekeerde kon hij niet meer in de zonde leven. Zijn vrouw wilde dat wel. Jarenlang heeft die man in eenzaamheid geleefd. Toen we hem vroegen hoe hij dat toch volhield, zei hij eerlijk: 'Als de genegenheid er was om de zonde te doen, nam God de gelegenheid weg. En als de gelegenheid er was, nam God de genegenheid weg. Ik ben altijd door de Heere bewaard. Ik heb in mezelf zo'n boze aard, maar ik heb zo mogen zien dat mijn weg met doornen omtuind is.'

Simson gaat niet in op het voorstel van zijn schoonvader. Wat zouden wij doen? Simson wordt bewaard. We zien hem daar staan aan de deur. Ik denk dat hij het geitenbokje heeft weggeworpen. Opeens ziet hij dat zijn huwelijk kapot is. Hij wordt op een pijnlijke wijze tot zijn ambt teruggeroepen. Het vlees moest ertussenuit, want Simson was niet geroepen om te trouwen met een Filistijnse. Hij was geroepen om te strijden tegen de Filistijnen. Om het volk Gods te verlossen. Daarom was hij door de Heere in aanraking gebracht met de Filistijnen. Hij had zijn roeping zo vleselijk ingevuld. Hij was een huwelijk aangegaan. Tegen het woord des Heeren. En dan blaast de Heere erin. De Heere komt hem tegen. Hij laat Simson vastlopen in zijn huwelijksleven. Waarom? Zijn vlees moest ertussenuit. Simson moest aan de voeten des Heeren terechtkomen. En dat doet de Heere in deze zeer pijnlijke weg voor het vlees. Want God heeft besloten dat Simson Israël zal beginnen te verlossen. Er zal geen woord van de Heere op de aarde vallen.

Het is pijnlijk voor het vlees, maar het is eenzijdige verbondsliefde van de VerbondsJehova dat Hij Zijn kinderen en knechten tegenkomt in hun zondige wegen. De Heere kan ons laten doorgaan met zondigen, maar als we erin doorgaan komt er ook een moment dat de Heere de teugels op de rug zal werpen. Hier komt de Heere

Simson nog terug te roepen. Hij omtuint de weg van Simson met doornen. Dat roept eerst zo veel vijandschap op in het leven, maar als we mogen zien dat God ons uit liefde bewaart door die doornen en ons terugbrengt op de plaats waar Hij ons wil hebben, dan worden we klein. Dan komen we terecht aan Gods heilige voeten. Dan mogen we Zijn onverwinnbare trouw zien. Gods oneindige, onuitblusselijke liefde. Dan mag u aan Gods voeten als een schuldige, vervuld met beschaamdheid, als een bedelaar, smeken: 'Wat wilt Gij dat ik doen zal?'

Vergeef mij al mijn zonden,
Die Uwe hoogheid schonden.

Simson moest keer op keer teruggebracht worden bij zijn roeping van 's hemelswege. De meerdere Simson was in de eeuwigheid al gewillig om naar de aarde te gaan en Zijn volk zalig te maken. Hij heeft het gezegd: 'Mijn spijs is dat Ik doe den wil Desgenen Die Mij gezonden heeft.' Hij wilde dat werk volbrengen. Hij is juist gekomen om Simsons – die altijd maar gedreven worden door hun opstandige, zondige, onverbeterlijke vlees – weer met God te verzoenen door Zijn offer. Hij is gekomen om juist die onwillige Simsons, die altijd maar genegen zijn tot de zonde, te bewaren van de boze. Nog steeds bidt Hij aan de rechterhand van Zijn Vader: 'Vader, Ik bid dat Gij hen bewaart van den boze.' Hij is gekomen om als de meerdere Simson het raadsel op te lossen, hoe de zwartste bruid straks in witte klederen eeuwig voor de troon zal staan om die Koning te roemen. Dan zal de Kerk eeuwig mogen roemen in wat Hij voor haar heeft gedaan.

Daar staat Simson aan de voordeur van zijn schoonvader. Hij gaat niet in op het oneerbare voorstel. Hij wordt door de Heere bij zijn roeping gebracht. De Heere laat hem vastlopen. Het vlees wordt ertussenuit geslagen. En als het vlees ertussenuit is, gaat de Geest drijven. Dat is ook onze tweede gedachte:

2. Daarna werd hij gedreven door de Geest

'Toen zeide Simson van henlieden: Ik ben ditmaal onschuldig van de Filistijnen, wanneer ik aan hen kwaad doe.'

Met andere woorden: Nu heb ik een rechtvaardige reden om het volk te doden. Dat zegt hij van de Filistijnen. Niet van zijn schoonvader. Hij heeft geen persoonlijke wraakgevoelens (die we ook nooit mogen hebben). Maar hij is met heilige toorn vervuld als *richter*. Hij ziet hier dat er een strijd is tussen het vrouwenzaad en het slangenzaad. De hele stad Timnath was erbij betrokken. Zie maar naar Richteren 14 vers 18. De mannen van die stad kwamen naar Simson om het antwoord dat ze zijn vrouw hadden ontfutseld, hem mee te delen. Hier ontwaakt de richter in Simson. Dit is de gelegenheid die hij zocht, zoals we daarover lezen in vers 4 van Richteren 14. Dit is de gelegenheid die hij eerst zocht naar zijn vlees, maar nu hij door God op zijn plaats is gezet wordt hij door God gedreven door de Geest in een heilige ijver om de Filistijnen te doden.

Hoe gaat Simson zichzelf wreken? We kennen allemaal die bijzondere manier waarop Simson dat heeft gedaan. Hij werd vossenvanger. We weten uit Gods Woord, denk aan Psalm 63 maar ook op andere plaatsen, dat het Filistijnse land het 'land der vossen' wordt genoemd. Simson gaat op vossenjacht. Hij vangt driehonderd vossen. Hij neemt honderdvijftig fakkels, bindt de staarten van de gevangen vossen aan elkaar vast, en steekt er een fakkel tussen. Hij steekt de fakkels aan en laat de vossen los. Ziet u die honderdvijftig vossen met tussen hun staarten in een fakkel die brandt? Simson laat ze los. U zult begrijpen dat het Goddelijke wijsheid en kracht is geweest dat Simson hiertoe kwam. Hij was hier aangegord door de kracht des Allerhoogsten. Psalm 60 zegt het: 'In God zullen wij kloeke daden doen, en Hij zal onze wederpartijders vertreden.' Simson wordt vossenjager.

Vossen zijn solitaire dieren. Die komen alleen voor of paarsgewijs. Daarom denken verschillende verklaarders dat het waarschijnlijk jakhalzen zijn geweest, omdat die in groepen voorkomen. Dan is het eenvoudiger om meerdere dieren te vangen. We laten dat verder maar liggen. Simson de vossenjager vangt driehonderd vossen. Maar wat zegt de Heere in Hooglied 2 vers 15? Dat we allen vossenjager moeten zijn. De Heere zegt: 'Vangt gijlieden ons de vossen, de kleine vossen, die de wijngaarden verderven.' Wat zijn die kleine vossen? We zullen maar gelijk de toepassing maken. Kinderen, het is altijd een spannend verhaal als we in gedachten die vossen

zien rennen met die fakkels tussen hun staarten. Maar wat is de toepassing van die vossenjacht? Dat wij de vossen moeten vangen. Welke vossen? Lees Galaten 5 vers 19 maar. De kleine vossen zijn de werken des vleses. Dat is de zonde die uit de Filistijnse grond in ons hart naar boven komt. Dat is de zonde die uit ons verdorven bestaan naar boven komt en de wijngaard verwoest. Galaten 5 vers 19 tot en met 21 spreekt van hoogmoed, toorn, jaloersheid, oneerlijkheid, alle boze bedenkingen. Dát zijn de kleine vosjes die op de Filistijnse grond van ons verdorven hart lopen. De Heere zegt ervan tot Zijn kinderen: 'Vangt gijlieden ons de kleine vossen, vang al die boze begeerlijkheden, vang al die boze zonden die in uw hart leven en wonen.'

We worden allen geroepen om naar Gods Woord en wet te leven. We worden allen geroepen om die kleine vosjes te verderven en te vangen. Zij brengen grote schade aan, zoals Hooglied 2 vers 15 zegt. Ze eten die kleine druifjes op die bij Gods kinderen worden gevonden. Die kleine druifjes van geloof en van bekering. Daarom wordt ook hier opgeroepen: 'Doodt dan uw leden die op de aarde zijn.' Dood al die kleine vosjes! We kunnen dat proberen in een wettische ijver, maar we komen erachter dat we dat nooit kunnen in eigen kracht. We kunnen dat alleen in Hem. Als we zélf proberen de kleine vosjes te vangen, zullen we gewaarworden dat als we er één gevangen hebben, er duizend voor terugkomen.

De vossen kunnen van alle kanten op ons af komen. Hoe kunnen we ze vangen? Alleen als Simson, in de kracht Gods. In de wijsheid Gods. In onszelf als een machteloze die geleerd heeft om biddend te strijden en te waken. We kunnen die vossen alleen vangen in onze zwakheid. Paulus heeft het geleerd: 'Mijn genade is u genoeg; want Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.' Weet u wat u dan mag ervaren?

't Is Isrels God, Die krachten geeft,
Van Wien het volk zijn sterkte heeft.

Dan mag u bij een gevangen vos zeggen:

Looft God; elk moet Hem vrezen.

We zien daar honderdvijftig stel vossen met een fakkel tussen de staarten rennen door het Filistijnse land. De vossen hebben doodsangst. Ze willen het vuur ontlopen, maar dat is onmogelijk. Het vuur zit aan hen vastgebonden. Overal waar ze naartoe gaan gaat het vuur mee. Alles komt in brand te staan. 'En hij stak de fakkels aan met vuur en liet ze lopen in het staande koren der Filistijnen; en hij stak in brand zowel de korenhopen als het staande koren, zelfs tot de wijngaarden en olijfbomen toe.'

Alles kwam in brand te staan. Wij kunnen door ons menselijk vernuft veldbranden soms nog tegengaan. Maar hier stond het ganze Filistijnse land in brand. Zowel het koren dat nog op het veld stond, als de korenhopen, de olijfbomen en de wijngaarden. Alles stond in brand. Hier treft de Heere het hart van de economie van het Filistijnse land met hongersnood en armoede. Hier komt de Heere de Filistijnen wederom met hun eigen zonden tegemoet. Zij hebben Israël keer op keer geplunderd. Zij hadden Israël doen vervallen tot armoede, maar hier slaat de Heere hen met hun eigen zonden op dezelfde wijze. Waarom? Israël blijft Zijn volk. Hij zal Zijn volk nooit begeven noch verlaten. Ook nu niet. Zijn oog zal op hen gevestigd zijn. U kunt weglopen, en als een paard wederstrevig zijn, maar Hij zegt: 'Ik zal u onderwijzen, en u leren van den weg die gij gaan zult. Ik zal raad geven, Mijn oog zal op u zijn.' Hij zal u niet begeven, ook al vraagt u daar niet naar. Ook al durft u er misschien niet meer naar te vragen. De Wachter Israëls zal niet slapen noch sluimeren. Hij neemt het op voor Zijn kinderen. Ook al liggen ze op het bed van zorgeloosheid. Dan hebben ze de Heere niet nodig.

Maar wat roepen die branden ons toe? Dat God is opgestaan ten gerichte. Die branden zien op Gods grote toorn. Die branden roepen uit: 'Er is een God Die leeft en op dees' aarde vonnis geeft.' Die branden roepen uit: De Heere is opgestaan tot de strijd. Die branden roepen uit dat God in de hemel sterker is dan alle geweld. Want de god Dagon was de Filistijnse god van de akkerbouw. Men dacht dat hij hen zegende en bewaarde, dat hij voor een rijke oogst kon zorgen. Maar nu wordt Dagon hier te schande gezet door de Heere. Hier wordt Dagon verslagen. Hier blijkt dat Dagon slechts een afgod is van hout of steen, die oren heeft maar niet kan horen, die handen heeft maar niet kan helpen, die ogen heeft maar niet

kan zien. De branden roepen uit dat de Heere zal opstaan tot de strijd en dat Hij Zijn wederpartijders zal vertreden.

Kent u iets van die brandende toorn Gods? Is de Heere u al eens tegengekomen in uw leven? Kent u die toorn Gods over de zonden die op de Filistijnse akker van uw hart opborrelen en groeien? Ds. Fraanje zegt het in een van zijn preken: 'Toen God in mijn leven begon, heb ik twee dingen geleerd. De brandende toorn van God over mijn zonden. Dat was het eerste.' We lezen dat ook bij de dichter: 'Door Uwen toorn vergaat ons kwijnend leven.' Wat ds. Fraanje als tweede leerde was de toorn van zijn vijandschap tegen God. Een mens wil nooit onder God komen. We vechten altijd tegen God. We willen uit Zijn goedgevoelende handen blijven. Daar mocht ds. Fraanje aan ontdekt worden.

O, die brandende toorn van onze vijandschap brijst tegen de Heere. We kunnen van onszelf nooit onder God komen. De meerdere Simson zal alleen waarde krijgen als we onder God mogen komen. Als we onder Zijn rechtvaardige toorn mogen buigen. Als we schuldenaar aan Gods heilige wet mogen worden. Als we gebracht mogen worden aan het einde van de wet. Wanneer de Heere ons inleidt in dat boze Filistijnse bestaan, mogen we door genade getuigen: 'Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.' Als wij omkomen in onszelf, dan alleen zal de meerdere Simson, Die de hitte van Gods gramschap voor eeuwig heeft geblust, waarde voor ons krijgen. Hij heeft de toorn van de Vader over de zonde van Zijn kinderen geblust.

O gemeente, wat is het groot als de Heere u brengt aan het einde van de wet. Als u moet omkomen in uzelf, en dan mag ontkomen in het geloof op die Ander. Als u dan mag zien op die meerdere Simson, Die in de eeuwigheid al gezegd heeft: 'Zie, Ik kom; in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o Mijn God, om Uw welbehagen te doen.' Als u dan mag horen uit Zijn mond: 'Wat bij de mensen onmogelijk is, dat is mogelijk bij God.' En u mag geloven dat dat ook u geldt, dan zinkt u weg in grote verwondering.

We denken wel dat we gewillig zijn, maar o, wat leert de Kerk dat die Geest van uitbranding nodig blijft tot de laatste snik. We kunnen proberen de vossen te doden, maar het is een *nest* van vossen. Keer op keer komen er nieuwe jonge vosjes naar boven. Het lijkt wel

of ze kleiner worden, maar ze worden steeds vinniger. De schade wordt steeds groter. Als we dat ontdekt krijgen, kunnen we alleen maar roepen: 'Ach Heere, ontferm U, ach, Heere, help! Ik laat U niet gaan, tenzij dat Gij mij zegent.' O, die Geest van uitbranding is nodig in het begin van het nieuwe leven tot aan de laatste snik. Opdat Christus waarde zou krijgen en houden. Hij alleen is de sterke Held Die ons verlossen kan.

We zien in het vervolg van het hoofdstuk dat de Filistijnen ook geen schuldenaars zijn. Ze gaan zoeken wie hun dit aangedaan heeft. Maar vóór we dat behandelen, gaan we eerst zingen uit Psalm 2 vers 6.

Het hele Filistijnse land staat in brand. De Filistijnen zijn getroffen in het hart van de economie. Ja, maar nog meer. Hun *god* is verslagen. De God in de hemel heeft gewonnen. Hij zal altijd winnen. Simson was niet schuldig, de schoonvader was niet schuldig in eigen ogen, maar deze Filistijnen waren ook niet schuldig in eigen ogen, want we lezen: 'Toen zeiden de Filistijnen: Wie heeft dit gedaan?' Ze wezen dus op een ander. En dan plotseling zeggen ze: 'En men zeide: Simson, de schoonzoon van den Timniet, omdat hij zijn huisvrouw heeft genomen en heeft haar aan zijn metgezel gegeven.'

Ze zijn niet schuldig in zichzelf. Ze gaan zich wreken. Dat is ook een vos die in ons aller hart leeft. Wat zijn ze laf. Ze gaan niet de confrontatie met Simson aan. Dat durven ze niet. Die woesteling is bedeed met de wijsheid en de kracht des Heeren. Dat zullen ze gezien hebben. Ze weten dat de God van Simson sterker is dan hun god. En wat doen ze dan? Terwijl ze medeplichtig zijn aan het ontfutselen van dat raadsel van Simson, maken ze de schoonvader van Simson de schuldige. Nogmaals, dat is de grondslag van ons bestaan. Altijd die ander aanwijzen. Altijd op een laffe manier wreken. Nooit met open vizier. Ach, de Heere moet ons schuldig maken. Hij moet Nathan uitsturen, die tot ons zegt: 'Gij zijt die man. Gij zijt dat kind, gij zijt die jongen, gij zijt dat meisje.' Dan worden we eerlijk en moeten we zeggen: 'Tegen U, U alleen heb ik gezondigd. Ik heb gedaan dat kwaad was in Uw ogen, Heere. Dies zijt Gij rechtvaardig in Uw richten.'

De mannen gaan Simson treffen op een zeer gevoelige manier. Ze gaan z'n schoonvader, maar ook zijn vrouw verbranden. In de Boerenoorlog hadden de Engelsen dezelfde lafheid toen ze de boeren troffen in hun vrouwen en kinderen en hen in concentratiekampen stopten. De Filistijnen deden precies hetzelfde. Maar ach, laten we eens bij onszelf naar binnen kijken. Die vos leeft ook in ons hart.

'Toen kwamen de Filistijnen op en verbrandden haar en haar vader met vuur.' Wat een oneerlijkheid. Ze hadden tegen die vrouw gezegd: 'Als u uw man het raadsel ontfutselt, zullen we u niet verbranden.' Lees het maar na in hoofdstuk 14. Ze heeft het gedaan. Ze dacht dat ze aan de verbranding was ontkomen. Ze heeft haar man verraden, opdat de Filistijnen niet te schande zouden worden. Ze dacht haar leven te redden, maar nu wordt ze op een vreselijke manier omgebracht.

Jonge vrienden, leer ervan. Er is zo veel bedrog. Ook in het zakenleven. Het kan schijnen dat bedrog wat oplevert. Dat zien we bij deze vrouw. Ze bedroog haar man, een wettige nazireeër Gods. Een richter. Het leverde wat op. Althans ... zo leek het. En waar eindigt het? In een eeuwige brand, als we geen schuldenaar voor God worden. Vreselijk zal het zijn te vallen in de handen van de levende God. Buiten Christus is God een verterend Vuur en een eeuwige Gloed.

Wat deze mannen deden, is satanisch. O, jonge vrienden, de satan belooft jullie alles als je hem zult gehoorzamen. Hij belooft je alles en zet aan tot de zonde. Bijzonder in deze tijd via de digitale middelen. En als je het gedaan hebt, gaat hij je beschuldigen en de zonde vergroten. Om ... jullie tot de wanhoop te brengen, net als Judas. Vreselijk! Van nature zijn we allen bedriegers. Jakob werd eerlijk gemaakt. Toen God hem vroeg: 'Hoe is uw naam?' zei hij: 'Jakob. Ik ben een bedrieger.' O, mocht u een bedrieger worden. Alleen verstandelijk dit te zeggen is tekort. Er is een gedichtje dat luidt:

Als Jakob Jakob blijft ... [met andere woorden: als hij alleen maar met zijn lippen zegt dat hij een bedrieger is] *dan gaat hij naar de hel* [wat een vreselijk woord!]

Maar als Jakob Isrel wordt [als Jakob God mag aankleven en zegt: 'Ik laat U niet gaan tenzij Gij mij zegent. Ik heb geen rechten, ik

ben een bedrieger, maar ik laat U niet gaan. O, zegent U mij'] *dan is het eeuwig wel.*

Wat doet Simson als hem ter ore komt wat ze met zijn vrouw en zijn schoonvader hebben gedaan? Hij hoort het onrecht. Hij hoort die afschuwelijke wreedheid. Wat zou u doen als iemand die u bedrogen had door anderen gestraft werd? Misschien zou u zeggen: 'Blij toe. Hij had het ook verdiend dat hij gestraft werd.' Of denken jullie dat nooit, kinderen? Als een vriendje op school je treitert en hij krijgt straf, dan zeggen jullie toch: 'Eigen schuld!' Ja, dat zeggen we als we zelf geen schuldenaar zijn. Wat doet Simson? Simson jubelt niet. Hij heeft geen wraakgevoelens. Hij wordt hier gedreven door de Geest. Hij werd gedreven als richter. Hij moest in de Naam Gods dit volk verslaan. Simson heeft geen persoonlijke wraakgevoelens. Als de Geest u drijft, hebt u die ook niet, ook al wordt u van alles aangedaan.

We lezen: 'Toen zeide Simson tot hen: Zoudt gij also doen? Zeker, als ik mij aan u gewroken heb, zo zal ik daarna ophouden.' Wat zegt Simson met deze woorden? 'Ik zal mij als rechter ten volle wreken over u, Filistijnen.' 'En hij sloeg hen, den schenkel en de heup, met een groten slag.' Wat wordt daarmee bedoeld? Dit is een Joods gezegde. Wij zouden zeggen: Hij sloeg alles kort en klein. Leest u de kanttekening maar na. Simson sloeg zo dat hij alle krachten van zijn tegenstanders wegnam.

Ziet u het in gedachten voor u? Die woeste Simson met z'n haar alle kanten op. Hij stormde aan op de Filistijnen en versloeg er velen. Hij brak de kracht van de Filistijnen, en dat rechtvaardig. Deed hij dat in eigen kracht? Nee, in Gods kracht. Hij streed alleen, maar hij was aangegord met de kracht van de Allerhoogste. U, jij en ik, we moeten allen ontkracht worden door de meerdere Simson. Daar werkt de Heere op aan. Hij laat ons altijd vastlopen.

En nu het grote onderscheid. Simson, die woeste kerel, heeft alles kort en klein geslagen met vele krachten. En de meerdere Simson? Weet u hoe Hij slaat? Hij slaat met ... liefde. Hij heeft milde handen en vriendelijke ogen, die zijn al bij Hem van eeuwigheid. Hij slaat met liefde een werkende Martha uit haar bezigheden. 'Martha, Martha, gij bekommert en ontrust u over vele dingen, maar één ding is nodig.' Hij brengt een vastgelopen Martha aan de voeten

van Jezus naast Maria, om daar als een krachteloze, als een dwaze, onderwijs te krijgen van Hem.

En ... ging Simson met de borst vooruit weg? Zei hij: Ik heb zo veel mannen verslagen? Nee, dat deed hij later wel in dit hoofdstuk. Nu deed hij dat niet. Hier ging hij naar het Joodse land. 'Hij ging af en woonde op de hoogte van de rots van Etam.' Hij ging wonen in de kloof van de rots die te Etam is. Hij vertrok uit het Filistijnse land. Hij ging weer terug naar het Joodse land.

Op de grens van de stam van Juda en de stam van Benjamin ligt de berg Etam. Het is een grote berg met een uitstekend stuk, zoals we in de verklaarders lezen. In dat uitstekende stuk is een kloof. Daar ging Simson naartoe. En hij woonde aldaar ... Dat woordje 'wonen' drukt *rust* uit. Die woeste man, die woeste Simson had rust in die kloof. Wat wil dat zeggen? Dat hij rust gevonden had in zijn roeping. Dat hij rust gevonden had in het feit dat hij een eenzame strijder zou zijn.

Het woordje 'wonen' drukt ook *zekerheid* uit. Hij mocht weten met zekerheid dat die meerdere Simson altijd aan zijn zijde zou staan. In de kloof Etam wordt Simson het met God eens om als een eenzame strijder de strijd aan te gaan. Daar mag de woeste Simson buigen onder God en mag hij zijn roeping aanvaarden om Israël te beginnen te verlossen.

Wat een beeld van de meerdere Simson. Ook Hij was een eenzame Strijder. Hij was verlaten van Zijn discipelen. In Gethsémané konden Zijn discipelen niet één uur met Hem waken. Toen de ganse hellemacht op Hem afkwam op Golgotha was Hij van Zijn Vader verlaten. 'Mijn God, Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten?' Christus is de eenzaamste Strijder. En o wonder, waarom? Om de eenzame Simsons te plaatsen in een huisgezin met kinderen. Om hen te voeren op de Rots Christi. Om hen te voeren in de kloof van Zijn zijde, waar ze mogen leven uit Hem. Om hen te voeren in de rots en de spelonk van Adullam. Wie zijn daar? Leest u het maar na in het Woord des Heeren. Daar vergaderen allen die benauwd van hart zijn. Daar vergaderen allen die een schuldeiser hebben. Daar vergaderen allen die bitterlijk bedroefd zijn. Maar daar mogen ze ook allen buigen voor die enige Koning.

O, lieve vrienden, gemeente, mocht u Hem al nederig te voet vallen? Mocht u buigen voor die enige Koning? Mocht u al buigen voor de meerdere Simson, Die Overwinnaar is, Die Verwinnaar is, Die overwonnen heeft en Die nog sterker is dan al het geweld? O, alleen in Hem zal de ware rust gevonden worden. Als we een ogenblik mogen rusten op die Rots of in die Spelonk, mogen we het zeggen met David, al zou u omringd worden door vijanden, al zou u een eenzame strijder zijn:

Ik zal gerust in vrede slapen,
En liggen ongestoord terneer;
Want Gij alleen, mijn schild en wapen,
Schoon 't onheil schijnt voor mij geschapen,
Zult mij doen zeker wonen, HEER'.

Kent u daar iets van? 'Schoon 't onheil schijnt voor mij geschapen.' Dat is de ondervinding van alle Simsons. Maar dan mogen ze ook zeggen: 'Zult mij doen zeker wonen, HEER'.

De Filistijnen hebben een grote slag ontvangen. Alles is verbrand. Hoeveel slagen hebt u al gehad in uw leven? Ziekte, kruis, opvoedingskruisen, werkkruisen, ambtelijke kruisen. Bent u al schuldenaar geworden? Of wijst u nog altijd naar anderen? De Heere mocht u doen vastlopen. Nathan mocht u bezoeken en zeggen: 'Gij zijt die man! Gij zijt die vrouw. Gij zijt die jongen of dat meisje!'

Simson werd eerst gedreven door het vlees. Hij ging met een geitenbokje in zijn armen. God liet hem vastlopen. Op een pijnlijke wijze werd het vlees ertussenuit geslagen. Toen werd hij gedreven door de Geest. Waardoor wordt u gedreven? Door het vlees? Zo is het van nature. Het vlees onderwerpt zich der wet Gods niet, het kan ook niet. Wordt u nog steeds gedreven door dat opstandige, zondige, onverbeterlijke, verdoemelijke vlees? Ach, de Heere mocht er uw ogen voor openen. We kunnen ook gedreven worden door vroom vlees. Ook dat is mogelijk. Dat maakt ook niet zalig. Smeek of de Heere u wil laten vastlopen. Dat u God mocht tegenkomen. Dat Hij zou zeggen: Tot hiertoe en niet verder. Het is keer op keer nodig dat u in uzelf vastloopt, opdat de sterke Held waarde krijgt. Opdat u als een krachteloze leert strijden tegen de vijanden in die sterke Held. Om met Luther te mogen zeggen:

Ons staat een sterke Held terzij,
Die God ons heeft verkoren.
Vraagt gij Zijn Naam, zo weet,
Dat Hij de Christus heet.
Gods eengeboren Zoon,
Verwinnaar op de troon,
De zeeg' is ons beschoren.

Amen.

2

Simson geroepen om Israël te verlossen

Zingen: Psalm 69:4
Schriftlezing: Richteren 15:9-13
Zingen: Psalm 2:1 en 7
Zingen: Psalm 62:4
Zingen: Psalm 138:4

Geliefde gemeente,

In de voorgaande overdenking hebben we naar aanleiding van Richteren 15 vers 1 tot en met 8 stilgestaan bij Simsons overwinning op de Filistijnen. Hij begon zijn riddersambt uit te oefenen. Er staat dat hij hen sloeg 'den schenkel en de heup, met een groten slag'. Daarna woonde hij op de hoogte van de rots van Etam. Toen was Simson het ermee eens om als een eenzame strijder te strijden tegen de Filistijnen, om te strijden voor het volk Israël in de Naam des Heeren.

Het volk Israël had van de Heere in Simson een richter gekregen, voor wie de vijand bang was. Maar hoe was het volk Israël daaronder? Gingen ze uit naar de rots Etam om te vragen of Simson voor hen wilde strijden en de Filistijnen wilde overwinnen? Nee, gemeente. We zullen in deze overdenking een zwarte bladzijde uit de geschiedenis van het volk Israël openslaan. Het volk trekt wel uit naar Etam, maar niet om te vragen of Simson voor hen wil strijden. Ze gaan uit met drieduizend man om Simson te binden! Om de door God geschonken richter te binden en uit te leveren aan de Filistijnen. Dat wordt herhaald als Christus op aarde is. Ook Hij is gekomen tot het Zijne, en de Zijnen hebben Hem niet aangenomen. Zo zullen we zien dat achter Simson, de richter Gods, de meerdere van Simson, Christus, verschijnt.

Met de hulp des Heeren willen we overdenken hetgeen u vindt in Richteren 15 de verzen 9 tot en met 13. We lezen u nu vers 13b:

En zij bonden hem met twee nieuwe touwen en voerden hem op van de rots.

We schrijven boven onze overdenking: *Simson geroepen om Israël te verlossen*. We staan stil bij twee gedachten:

1. Israël veracht Simson om zijn roeping. We lezen dat in de verzen 9 tot en met 11a;
2. Israël bindt Simson om zijn roeping. U vindt dat in de verzen 11b tot en met 13.

1. Israël veracht Simson om zijn roeping

'Toen togen de Filistijnen op, en legerden zich tegen Juda, en breidden zich uit in Lechi.' De Filistijnen lieten het er niet bij zitten. De maat is vol. Die opstandige Simson moest opgeruimd worden! Zij waren immers de baas over het volk Israël. Er wordt een groot leger gemobiliseerd.

De Filistijnen zijn een beeld van satan. Ze gaan niet direct naar Simson, naar Etam, maar ze trekken op naar Juda en breiden zich uit tot Lechi. Ze gaan dus niet rechtstreeks op hun doel af. Met een ontzettend grote bezettingsmacht gaan ze naar Israël. Waarom gaan ze niet direct op het doel af? Omdat ze laf zijn. Ze zijn bang voor Simson. Niet voor het volk van Israël. Ze gaan druk uitoefenen op Israël omdat ze zelf buiten schot willen blijven. Ze proberen – dat was hun krijgslist – druk uit te oefenen op Israël, zodat Israël zijn eigen richter gaat vangen. De Filistijnen zijn een beeld van satan, die altijd kromme, slinkse wegen gaat. Hij spant meestal anderen voor zijn karretje. Het volk Israël mogen we zien als beeld van de Kerk en Simson als beeld van Christus. Nog steeds valt satan de Kerk aan om Christus te treffen. Denk aan Saulus van Tarsen. De Heere zegt tot hem: 'Ik ben Jezus, Dien gij vervolgt.' Saulus vervolgde de Kerk, maar de Heere zegt: Saulus, u vervolgt *Mij*.

Satan is zo listig. Hij weet precies op welke wijze hij mensen kan doen vallen. Hij strijdt nooit met open vizier. Als u op listige wijze strijd voert tegen de ambtsdragers of tegen Gods Kerk, bent

u net als satan. Hij strijdt altijd tegen de ziel van Gods kinderen. En daar gebruikt hij graag middelen toe. Welke vijand staat daar het meest voor open, denkt u? Ons eigen hart! Denk aan David. Hij zat in ledigheid op zijn dak terwijl hij had moeten strijden voor zijn volk. Hij was thuisgebleven. Dat zag satan. David liet zijn oog vallen op Bathseba. En ... viel in de zonde. Hizkia was ook een koning van Israël. Hij was genezen van een grote krankheid. Hij mocht weten dat zijn zonden vergeven waren. Maar zodra de gezanten uit Babel kwamen, werd zijn hoogmoed geprikkeld. Hij verloochende de Heere. Hij deed alsof alles van hemzelf was en of hijzelf dit alles verworven had. Simson viel ook voortdurend voor de verleiding die satan als middel gebruikt om de Kerk des Heeren te laten vallen. Onthoud het, kinderen des Heeren, ons verdorven bestaan is de grootste vijand. Dat is de vijand *binnen* de poort. Dat verdorven bestaan doet altijd mee met satan. Teellinck zegt: 'Roei de zonde uit in uw hart, pas dán roeit u ook de vijanden uit.'

Job mocht aanvankelijk staande blijven. Satan gebruikte zijn vrouw als instrument. Ze zei: 'Zegen God en sterf.' Maar Job mocht staande blijven en zeggen: 'Zouden wij het goede van God ontvangen en het kwade niet?' Toch vervloekte diezelfde Job even later zijn geboortedag. Hij is aan het randje van de wanhoop terechtgekomen. Maar toen mocht hij onder God komen. Toen heeft hij gezegd: 'Maar ik weet, mijn Verlosser leeft.'

Die strijd is nodig om Gods kinderen krachteloos te maken. Om te leren uitroepen: 'In mij is geen kracht tegen deze grote menigte.' Opdat de ogen door Gods Geest naar boven getrokken zouden worden en we zouden uitroepen: 'Mijn ogen zijn op U.' We moeten krachteloos worden in onszelf opdat al onze verwachting van de Heere alleen is. Job zegt in hoofdstuk 42: 'Ik weet dat Gij alles vermoogt.' Toen had hij het geleerd: 'Mijn kracht wordt in zwakheid volbracht.'

De strijd tegen satan wordt toegestaan, opdat we leren strijden in Christus met de geestelijke wapenrusting. Satan heeft het ook op u gemunt. Hij probeert uw gedachten te vangen tijdens de kerkdienst. Hij probeert u af te houden van het Woord. Misschien voelt u die strijd wel, en bent u ontdekt aan uw verdorven bestaan. U zegt mis-

schien: Ik luister voortdurend naar satan. Mocht u toch de toevlucht leren nemen tot die sterke Held ter hulpe. Alléén als we in Christus geborgen zijn, geldt wat we lezen in Psalm 132:

Wat vijand tegen Hem zich kant',
Mijn hand, Mijn onweeraanb're hand
Zal hem bekleên met schaamt en schand';
Maar eeuwig bloeit de gloriekroon
Op 't hoofd van Davids groten Zoon.

Satan strijdt met middelen. Hij probeert alles te doen om in de strijd tegen de Kerk Christus aan te vallen.

Daar komt het leger van de Filistijnen bij Juda. Ze gaan niet naar Simson, de van God geschonken richter. Juda veracht Simson, en daarmee de Heere, Die in Zijn grote goedertierenheid deze richter nog gezonden heeft.

Hoe is het bij u? Kunt u Christus aan Zijn plaats laten? Probeert u nog steeds alles zelf te doen, terwijl u onder de waarheid opkomt? Het volk veracht de God van Israël. Het leger van de Filistijnen oefent druk uit en dat heeft effect. Ze worden bevreesd. Buigende gaan ze naar de Filistijnen en zeggen: 'Waarom zijt gijlieden tegen ons opgetogen?' Met andere woorden: Wij hebben toch niets verkeerd gedaan? We hebben toch de belasting betaald die u ons hebt opgelegd? We hebben toch al onze wapens weggedaan? We strijden toch niet tegen u? We gehoorzamen u toch? Ze hadden nog niet in de gaten dat de Filistijnen kwamen om Simson uit te schakelen.

De Filistijnen antwoorden: 'Wij zijn opgetogen om Simson te binden, om hem te doen gelijk als hij ons gedaan heeft.' Met andere woorden: Wees niet bevreesd. Het gaat niet om u, Juda, maar om Simson. *Hij* heeft ons ten onrechte zo geslagen. We zullen u niet aanvallen, het is ons om hem te doen.

De Filistijnen buigen niet onder Gods rechtvaardig oordeel. Want waarom had Simson zo'n grote slag geslagen? Omdat de Filistijnen zijn vrouw en schoonvader hadden opgesloten in het huis en levend hadden verbrand. Terwijl ze zelf die vrouw hadden opgezet tegen Simson. Tóén heeft Simson als richter door God gezonden,

gestreden tegen de Filistijnen. Toen was hij begonnen om Israël te verlossen. Maar de Filistijnen wilden niet buigen onder dat rechtvaardige oordeel.

Ziet u dat adamsbestaan? Want wij zijn van nature net als de Filistijnen. Ook wij willen niet buigen onder de Heere. Ook wij willen niet buigen onder het rechtvaardige doodvonnis. Alleen de liefde Gods in Christus kan ons doen buigen voor God en kan ons doen zeggen: 'Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig.'

Hebt u het weleens ingeleefd wat we hebben gedaan in het paradijs? We zijn opgestaan tegen een goeddoend God. Niet alleen toen, we doen dat dagelijks. De Heere is oneindig vertoornd over onze zonden tegen Hem bedreven. Jonge vrienden, de Heere zal alle zonden moeten straffen. Jullie liggen allemaal onder het rechtvaardige oordeel des Heeren. We roepen het u toe: 'Kust den Zoon, opdat Hij niet toorne, en gij op den weg vergaat, wanneer Zijn toorn maar een weinig zou ontbranden.'

Satan speelt het volk Israël én hun van God geschonken richter tegen elkaar uit. Hij wil een wig tussen die beiden drijven. Dat deed hij ook in het paradijs. Daar heeft hij Eva gebruikt om Adam te laten vallen. En Adam viel en met hem het ganse geslacht der mensen. Daar heeft satan God tot leugenaar gesteld. En wij zijn hem gevolgd. Satan probeert altijd een wig te drijven. Ook tussen Gods kinderen en Christus. Als u nog nooit licht hebt gehad, weet u niet wat donkerheid is. Maar de Kerk des Heeren die iets van dat licht in Christus kent, die mag weten dat Christus het Licht der wereld is, die weet ook hoe benauwd het kan zijn als het donker is. Dan komt het ongedierte uit zijn holen. Ook satan. Dan zegt hij: 'Waar is God op Wien gij bouwdet?' Hij probeert altijd Gods kinderen zó ver te krijgen dat ze die goeddoende God, die lieve Christus, wantrouwen in Zijn macht, liefde en trouw. En als ze soms op het bed van zorgeloosheid liggen, net als de bruid in het Hooglied, vindt satan dat prima. Dan hebben ze de Heere niet nodig. Maar de Heere is de Getrouwe.

De meerdere Simson is sterker dan onze opstand. Hij kan alle touwen verbreken. Wat verbrak de zorgeloosheid bij de bruid? De liefde. De Bruidegom had Zijn liefdegeur achtergelaten op het handvat van de deur, en toen de bruid dát rook, ging ze uit om haar

liefste weer te vinden. In onszelf zijn we dood. Van onszelf spelen we samen met satan. Alleen Christus kan door Zijn liefde ons hart weer gevangennemen.

De Israëlieten zijn bang als de Filistijnen komen, maar ze worden gerustgesteld. 'Wees maar niet bang. Het gaat niet om jullie. Luister maar naar ons, dan komt het met jullie wel goed ...' De Israëlieten hadden Simsons woonplaats kunnen verraden. Dát was op zich al vreselijk geweest. Maar het is nog erger. Ze gaan zélf Simson vangen en binden. Dat vragen de Filistijnen niet. Satan oefent hier druk uit, en het verdorven hart buigt voor hem. Ze gaan uit. Juda kiest vrijwillig voor het juk van de Filistijnen. Ze kiezen vrijwillig tégen de richter Gods. Ze zeggen als het ware: Filistijnen, wij zullen u verder gehoorzaam zijn.

'Toen kwamen drieduizend mannen af uit Juda tot het hol der rots van Etam.' Wat zullen de Filistijnen gelachen hebben. Drieduizend Israëlieten gaan op pad, om hun van God geschonken richter te binden! Juda is de koningsstam. Is dit Juda, de leeuw die brult? Hier gaat het volk van Juda als een dode hond aan de voeten van de Filistijnen liggen.

O, gemeente, besef het toch dat satan ook u omringt. Van nature doen wij niet anders dan Christus, de meerdere Simson, verachten. We willen van nature Christus niet volgen en liefhebben. We zijn net als het volk Israël. We zondigen en verachten Christus *gewillig*. We mogen u nu Christus nog verkondigen. U mag nog horen dat Christus gekomen is, niet om zielen te verderven, maar om zielen te behouden. Hij is van de Vader gezonden naar deze wereld om vijanden met God te verzoenen. De richter Simson, die veracht werd door zijn volk, is een beeld van Christus. De Zijnen hebben ook Hem niet aangenomen. De kerkmens neemt Hem niet aan, ook al wordt Hij zondag aan zondag nog in uw midden grootgemaakt. Ook heden wordt nog door vrome mensen geroepen: 'Kruis Hem, kruis Hem, laat Barabbas los.' Christus was veracht en de onwaardigste onder de mensen.

Waarom verachten we Christus? Omdat we onze nood niet gevoelen. Omdat we van nature niet gevoelen dat we tegen God gezondigd hebben. Omdat de zonde geen smart geeft. Ds. Ledeboer zegt het zo eenvoudig in zijn vragenboekje: 'Wat is onze grootste ellende?

Dat we onze ellende niet kennen.' En als u uw ellende niet leert kennen, zult u ook niet tot God om verlossing roepen. Dan hebt u Christus niet nodig. Smeek om ogenzalf voor uw blinde ogen. Dan zult u het zien hoe ellendig, jammerlijk, arm, blind en naakt u bent. Dan wordt het waar:

Nooit zal zijn mijn zak ontbonden,
Voordat ik Jezus heb gevonden.

Als de droefheid naar God gewerkt wordt, zal er een onberouwelijke bekering tot zaligheid komen. De droefheid en smart die de Heere dan in uw hart legt, gaat alleen weg als we een oog des geloofs mogen slaan op de meerdere Simson. Dan is er zielenvreugd. Maar als Jezus er niet is in het leven van Zijn kinderen, en zij weer zien wie ze zijn en blijven, dan vloeien de tranen opnieuw. Dan zeggen ze: 'Ach, Heere, wie ben ik toch! Ik span voortdurend samen met die Filistijnen en ik kan tóch niet zonder U.'

Geef me Jezus, of ik sterf,
Want buiten Jezus is geen leven
Maar een eeuwig zielsverderf.

We gaan naar onze tweede gedachte:

2. Israël bindt Simson om zijn roeping

Daar gaan die drieduizend mannen van Juda om Simson te binden. Ze zien in hem geen rust- en vredeaanbrenger. Ze zien in Simson iemand die de rust komt weg te nemen. Ze moeten zo snel mogelijk van hem af. Zodra ze bij hem zijn, zeggen ze: 'Wist gij niet dat de Filistijnen over ons heersen? Waarom hebt gij ons dan dit gedaan?' Met andere woorden: Waarom brengt u ons in moeilijkheden? Waarom verstoort u onze rust? We hebben u niet nodig, Simson. We kiezen voor rust onder de onbesneden Filistijnen. We kiezen voor de rust bij satan.

Hebben jullie dat ook, kinderen, jonge vrienden? Denken jullie ook weleens: Dominee, stop nu toch eens om de zonde aan te wijzen. Ik wil nu graag in de zonde leven en later wil ik wel bekeerd worden. Maar ... wanneer is later? Wanneer is de dag van jullie dood?

Weten jullie dat? Het kan vandaag zijn. En als je dan nu nog rustig in Gods huis zit en nog steeds rust hebt met satan, als je nooit die geestelijke onrust hebt gesmaakt, dan zal het te laat zijn als jullie voor God moeten verschijnen. Gemeente, ziet u uw beeld in het volk van Israël? Ze verkiezen de onbesneden Filistijnen boven de verlossing uit de hand van de vijanden. Ze begeren vrede met de vijanden van God. Ze verachten de vriend van Christus. Al Gods geroepen knechten die zijn gezonden en uitgestoten in de wijngaard zijn vrienden van de Bruidegom. Maar ze worden vaak veracht. We kunnen onze mond zo vol hebben over alles wat we om ons heen zien, maar we hebben rust. Net als het volk van Juda. We wijzen nog naar anderen. Maar zijn we zélf al eens schuldenaar geworden voor de Heere? Hebt u het al uitgeweend in uw binnenkamer:

Wij hebben God op 't hoogst misdaan;
Wij zijn van 't heilspoor afgegaan;
Ja, wij en onze vaad'ren tevens.

Wij begeren gescheiden op te trekken van degenen die bij ons horen. Daar kan de Heere Zijn zegen niet aan verbinden. In de woorden: 'Wist gij niet dat de Filistijnen over ons heersen? Waarom hebt gij ons dan dit gedaan?' zien we ons beeld. Ook wij willen niet gewaarschuwd worden. We willen niet horen over wereldgelijkvormigheid. We willen niet gewaarschuwd worden dat we zondaar voor God moeten worden. We willen niet horen dat we verloren moeten gaan om de rijkdom van God in Christus te leren kennen. Hoe vaak is het niet in uw hart: 'Zwijg nu toch!'

Wat zal het geweest zijn voor Simson, gezonden te zijn om dat volk te verlossen. Simson was het eens geworden met de Heere om in alle eenzaamheid te strijden voor zijn volk. Hij was aanvankelijk begonnen om te strijden. En nu wordt hij door zijn eigen volk veracht en willen ze hem binden! Hij doorleeft:

Mijn broed'ren ben ik vreemd, door elk onteerd,
En onbekend den zonen mijner moeder.

Simson gaat antwoorden. Hij heeft hetzelfde antwoord als de Filistijnen en zegt: 'Gelijk als zij mij gedaan hebben, also heb ik